

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 50/07-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. júna 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. J. H, B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 67 Cbi 346/00 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 32 Cb 71/96, sp. zn. 13 C 73/98 a sp. zn. 76 Cb 203/99), za účasti Krajského súdu v Bratislave, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. Ing. D. Ď. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 67 Cbi 346/00 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 32 Cb 71/96, sp. zn. 13 C 73/98 a sp. zn. 76 Cb 203/99) porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 67 Cbi 346/00 konal bez zbytočných prietáhov.

3. JUDr. Ing. D. Ď. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 60 000 Sk (slovom šesťdesiatštyri slovenských korún), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť JUDr. Ing. D. Ď. trovy právneho zastúpenia v sume 6 174 Sk (slovom šesťtisícstosedemdesiatštyri slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 50/07 z 12. apríla 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. Ing. D. Ď. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 67 Cbi 346/00 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 32 Cb 71/96, sp. zn. 13 C 73/98 a sp. zn. 76 Cb 203/99).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 18. júla 1996 „Návrh na určenie nároku konkurzného veriteľa“ z dôvodu, že JUDr. J., správca konkurznej podstaty spoločnosti Ž., s. r. o., B. (ďalej len „odporca“), sa na prieskumnom

pojednávani „*k prihláske podanej dňa 18. 6. 96 odmietol vyjadriť*“, na základe čoho sťažovateľ nadobudol presvedčenie, že odporca pohľadávku neuznal.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo vo veci samej právoplatne rozhodnuté.

V sťažnosti sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v uvedenom konaní boli porušené jeho označené práva, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v jeho právnej veci bez zbytočných prietahov a aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 450 000 Sk a úhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa krajský súd vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3180/2007 doručeným ústavnému súdu 14. mája 2007. V uvedenom vyjadrení krajský súd konštatoval, že zákonnej sudkyňi bolo v roku 2004 „*pridelených v počte celkom 450 spisov, ktoré riešila postupne. Tento počet súdnych spisov nebol konečný, nakoľko vzhľadom na ďalšie vyhlásené konkurzy, sa agenda Cbi rozširovala o nové žaloby vyvolané konkurzom*“. S poukazom na skutočnosť, že spisový materiál sa nachádza na dovolacom súde, krajský súd sa nevedel vyjadriť k prijatej sťažnosti sťažovateľa.

Právny zástupca sťažovateľa bol 14. mája 2007 ústavným súdom vyzvaný na zaujatie stanoviska k vyjadreniu krajského súdu, avšak túto možnosť nevyužil. Podaním doručeným ústavnému súdu 23. mája 2007 právny zástupca sťažovateľa oznámil, že sťažovateľ netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo súvisiaceho súdneho spisu a z pripojených vyjadrení účastníkov konania ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci:

- 18. júla 1996 sťažovateľ podal na vtedajšom Mestskom súde Bratislava „*Návrh na určenie nároku konkurzného veriteľa*“,

- 16. januára 1998 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku (sťažovateľ tak urobil 17. februára 1998),

- 18. februára 1998 krajský súd vyzval odporcu na vyjadrenie k priloženému návrhu (odporca tak urobil 11. marca 1998),

- 17. septembra 1998 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaujatie stanoviska k priloženému vyjadreniu odporcu (sťažovateľ tak urobil 12. októbra 1998),

- 18. novembra 1998 krajský súd vyzval sťažovateľa na upresnenie žalobného návrhu z 18. júla 1996 (sťažovateľ tak urobil 16. decembra 1998),

- 16. marca 1998 krajský súd nariadil termín pojednávania na 26. marec 1999, ktoré bolo iba odročené na 9. apríl 1999,

- 9. apríla 1999 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré po vykonanom dokazovaní bolo odročené na neurčito,

- 11. februára 2003 krajský súd nariadil termín pojednávania na 7. apríl 2003,

- 18. marca 2003 bolo krajskému súdu doručené upresnenie žalobného návrhu, ktoré krajský súd obratom zaslal odporcovi na vyjadrenie (odporca tak urobil 31. marca 2003),

- 7. apríla 2003 sa na krajskom súde uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 23. júl 2003 s tým, že právny zástupca sťažovateľa zaujme stanovisko k vyjadreniam odporcu (urobil tak 5. mája 2003); jeho stanovisko bolo obratom zaslané odporcovi na vyjadrenie,

- 27. mája 2003 sťažovateľ „vzal späť“ podanie jeho právneho zástupcu doručené krajskému súdu 5. mája 2003,

- 23. júna 2003 krajský súd na pojednávaní vo veci sťažovateľa rozhodol tak, že jeho návrh zamietol,

- 26. augusta 2003 sťažovateľ podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu krajského súdu,

- 9. septembra 2003 krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie a súčasne vyzval odporcu na vyjadrenie k pripojenému odvolaniu,

- 22. septembra 2003 bol spis predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, „odvolací súd“ alebo „dovolací súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa, ktorý 28. októbra 2003 rozsudok krajského súdu z 23. júna 2003 zrušil; spis bol vrátený krajskému súdu 3. decembra 2004,

- 13. januára 2006 krajský súd pripustil zmenu žalobného petitu a súčasne vyzval odporcu, aby sa vyjadril k zmenenému žalobnému návrhu (urobil tak 3. februára 2006),

- 3. apríla 2006 krajský súd nariadil termín pojednávania na 12. júl 2006, ktorý bol z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu 6. júla 2006 zrušený, ďalší termín pojednávania bol nariadený na 25. september 2006, ktoré bolo po vykonanom dokazovaní odročené na 4. december 2006,

- 9. októbra 2006 krajský súd vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku za zmenený návrh,

- 6. novembra 2006 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu, ktorým mu bola uložená povinnosť doplatiť súdny poplatok, preto bol spis 10. novembra 2006 predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní, ktorý 12. februára 2007 potvrdil uznesenie krajského súdu o povinnosti doplatiť súdny poplatok; spis bol vrátený krajskému súdu 7. marca 2007,

- 2. apríla 2007 sťažovateľ podal dovolanie proti potvrdzujúcemu uzneseniu najvyššieho súdu, preto bol spisový materiál 4. apríla 2007 postúpený dovolaciemu súdu.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchlá a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa

ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v označenom konaní dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.

1. Predmetom posudzovaného konania pred krajským súdom je t. č. (od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia krajského súdu z 13. januára 2006, ktorým krajský súd pripustil zmenu návrhu v zmysle podaní sťažovateľa) rozhodovanie o žalobnom návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal priznať peňažnú pohľadávku v sume 183 890 Sk ako nevyplatenú mzdu a odstupné pri skončení pracovného pomeru, pričom istinu neskôr upravil na sumu 135 250 Sk s prísl. (pôvodným žalobným návrhom sťažovateľ žiadal o určenie pravosti pohľadávky v sume 75 000 Sk, ktorá predstavovala nevyplatenú mzdu za príslušné časové obdobie). Z obsahu súdneho spisu, zo sťažnosti a ani z vyjadrení sťažovateľa ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o takej právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla spôsobiť predĺženie konania v predmetnej veci.

2. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred krajským súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho označených práv.

Z obsahu predmetného spisu ústavný súd zistil, že správanie sťažovateľa čiastočne prispelo k spomaleniu priebehu napadnutého konania.

Je pravdou, že sťažovateľ pri podaní návrhu na začatie konania neuhradil súdny poplatok v sume 500 Sk a urobil tak až na základe výzvy krajského súdu, avšak krajský súd jednoduchý úkon spočívajúci vo výzve na zaplatenie súdneho poplatku vykonal až po roku a pol od podania návrhu, hoci je to procesná podmienka, ktorej nedostatok sa musí odstrániť z úradnej moci (§ 103 OSP). Splnenie poplatkovej povinnosti ako vecnej procesnej podmienky pritom patrí medzi základné predpoklady prípustnosti konania pred súdom prvého stupňa.

Sťažovateľ viacerými podaniami (16. decembra 1998, 17. marca 2003, 5. mája 2003, 27. mája 2003 a 6. januára 2006) menil svoj návrh na začatie konania. Týmito podaniami zmenil charakter pôvodnej žaloby z určovacej [§ 23 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní platnom v čase podania návrhu (ďalej len „ZKV“)] na žalobu o plnenie (§ 31 ZKV), s čím sa musel krajský súd vysporiadať tak, že musel rozhodnúť o pripustení zmeny návrhu v zmysle jeho podaní.

A napokon, po pripustení zmeny žalobného návrhu, keď krajský súd vyzval sťažovateľa na doplatenie súdneho poplatku, sa sťažovateľ odvolal proti tomuto uzneseniu. Keďže v odvolacom konaní bol neúspešný, podal dovolanie proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu a z tohto dôvodu sa spis t. č. nachádza na dovolacom súde.

Ústavný súd zohľadnil všetky uvedené skutočnosti a konštatoval, že správanie sťažovateľa síce čiastočne ovplyvnilo priebeh konania, ale nemalo rozhodujúci vplyv na jeho doterajšiu dĺžku.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutej veci, pričom konštatuje, že v konaní krajského súdu sa vyskytli obdobia zbytočných prietáhov, ako aj neefektívny a nesústredený postup.

Ústavný súd zistil, že v priebehu konania došlo k prietahom spôsobeným nečinnosťou krajského súdu bez akejkoľvek zákonnej prekážky hlavne v týchto dvoch obdobiach:

- od 18. júla 1996, keď bol podaný návrh na začatie konania, do 16. januára 1998, keď krajský súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, t. j. 18 mesiacov,

- od 9. apríla 1999, keď sa uskutočnilo na krajskom súde pojednávanie, ktoré bolo odročené za účelom zadováženia spisového materiálu, do 11. februára 2003, keď krajský súd nariadil termín pojednávania na 7. apríl 2003, t. j. 46 mesiacov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu bol poznačený nečinnosťou v trvaní takmer 64 mesiacov, t. j. viac ako 5 rokov a 4 mesiace. Ústavný súd však zastáva názor, že na túto nečinnosť mohlo mať čiastočný vplyv aj správanie sťažovateľa vyhodnotené v predošlom bode tohto článku nálezu (opakované zmeny návrhu na začatie konania).

Ústavný súd ďalej poukazuje aj na to, že spis sa v priebehu doterajšej doby konania (takmer 11 rokov) nachádzal na najvyššom súde 22 mesiacov.

Krajský súd od 11. februára 2003, keď nariadil termín pojednávania na 7. apríl 2003, postupoval v konaní v zásade plynulo a na pojednávaní uskutočnenom 23. júna 2003 v merite veci aj rozhodol. Rozsudok krajského súdu bol však uznesením najvyššieho súdu z 28. októbra 2003 zrušený, a to z dôvodu, že krajský súd nerozhodol o zmenenom návrhu sťažovateľa, ale meritórne rozhodol o pôvodnom návrhu bez toho, aby tento svoj postup odôvodnil. Najvyšší súd taktiež skonštatoval, že úlohou krajského súdu bude okrem rozhodnutia o zmene návrhu aj doplnenie dokazovania (o rozhodné obdobie, vyčíslenie pracovných nárokov, preukázanie tvrdenia sťažovateľa, že si uplatnil svoj nárok u správcu konkurznej podstaty).

V súvislosti s uvedeným postupom krajského súdu, ktorý od 16. decembra 1998, keď sťažovateľ podaním zmenil žalobný návrh, do 13. januára 2006, keď krajský súd rozhodol o pripustení zmeny návrhu, možno označiť ako nesústredený, ústavný súd vzal do úvahy svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj neefektívna a nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 152/04, IV. ÚS 302/04, III. ÚS 275/06).

Krajský súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukázal na nadmernú pracovnú zaťaženosť vo veci konajúcej sudkyne, keď uviedol, že jej bolo *„pridelených v počte celkom 450 spisov, ktoré riešila postupne. Tento počet súdnych spisov nebol konečný, nakoľko vzhľadom na ďalšie vyhlásené konkurzy, sa agenda Cbi rozširovala o nové žaloby vyvolané konkurzom“*.

Ústavný súd nemohol akceptovať uvedenú argumentáciu ako právne významnú vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práv.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavuje štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (II. ÚS 111/02, III. ÚS 145/02).

Uvedený postup krajského súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Pri efektívnejšom postupe krajského súdu bolo podľa názoru ústavného súdu možné predmetnú vec už právoplatne meritórne rozhodnúť.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom krajského súdu v označenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou krajského súdu došlo k porušeniu práv s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľ v petite svojej s'ťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 450 000 Sk (v texte odôvodnenia s'ťažnosti uviedol 250 000 Sk, pozn.) z dôvodov, že *„trpí neistotou v spravodlivý súdny proces, čo má podstatný vplyv aj na zdravotný stav s'ťažovateľa“*, a sa podrobil viacerým chirurgickým operáciám, ktoré boli podľa jeho názoru *„spôsobené stresom, nečinnosťou súdu a priet'ahmi v konaní“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04, II. ÚS 416/06).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného krajským súdom pod označenou spisovou značkou, ktorá je takmer 11 rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu (vrátane čiastočného podielu sťažovateľa na spomalení priebehu konania), ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 60 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. H., ktorú si advokát vyčíslil sumou 6 174 Sk vrátene DPH. Zároveň predložil osvedčenie platiteľa DPH. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenie je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a neodporuje tejto vyhláške.

Preto ústavný súd priznal právnenému zástupcovi sťažovateľa úhradu trov právneho zastúpenia v ním vyčíslenej a uplatnenej sume, t. j. v sume 6 174 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou nález“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2007